

Kinh Tăng Chi | Chương Ba pháp | Phẩm Sa Môn (tt1). Phẩm Hạt Muối | Sư Giác Nguyên giảng 4/5/18

Các vị có nghe rõ không? Hôm qua chúng tôi bắt đầu một bài kinh mới, nhưng lúc đó bà con nói không rõ, cho nên cũng hẹn bữa nay.

Một bộ kinh có một nội dung thôi, đó là dạy về tu tập tâm học, giới học, tuệ học. Các bài trước thì thầy chỉ nói vắn tắt là có những vị Tỳ-kheo chỉ hoàn tất được giới, nhưng chưa có đủ định và tuệ. Trong trường hợp này, vị ấy vẫn có thể chứng đắc Dự lưu. Có trường hợp vị Tỳ-kheo hoàn tất được giới và định, nhưng tuệ cũng còn chỗ chưa xong, thì việc này vẫn có thể đi thêm hai tầng thánh nữa là Nhất lai, Bất lai. Chỉ có tầng cuối cùng là vị Tỳ-kheo hoàn tất được cả tam học thì mới chứng đắc quả A-la-hán.

Bài kinh trước giản dị như vậy. Bài kinh sau thì nội dung cũng giống như vậy, nhưng ngài nói cho chi tiết về các tầng thánh. Chi tiết đó cũng y hệt như vậy, cũng có những vị hoàn tất riêng của giới, có những vị hoàn tất định học, có vị hoàn tất cả tuệ học mà chứng A-la-hán. Nhưng ở đây, nó được nói cho mình biết thứ tự rõ ràng hơn.

Ở những câu đầu, xin hỏi các vị, mình đang học đoạn nào? Đoạn số mấy? Chúng ta đang học đoạn số 86. Trong bài kinh này, ngài nói rõ rồi, từ Dự lưu trở đi thì được phân tích rõ. Dự lưu là sao? Dự lưu là gì? Có nghĩa là chứng đắc rồi, xong rồi chỉ còn một kiếp nữa mà thôi thì chứng A-la-hán. Còn trường hợp mà chứng tu ngay trong kiếp này đã giải thoát luôn thì không nói tới ở đây.

Dự lưu còn có ba hạng. Hạng thứ nhất là bắt đầu chứng xong rồi tái sanh đi đâu đó, rồi mới chứng A-la-hán. Giới hạn này gọi là Nhất chủng. Hạng thứ hai thì gọi là Gia gia. Chữ Gia gia có nghĩa là gia đình, tộc họ. Vị này còn đi đi vào nhà này, nhà kia thêm tổng cộng là sáu lần nữa thì gọi là Gia gia. Hạng cuối cùng là sắp bắt đầu kết thúc, có nghĩa là đi ở kiếp rồi mới chứng A-la-hán đó là ba hạng Dự lưu.

Nhưng nếu nói cho chi tiết nữa thì Dự lưu có tới mười hai hạng. Tức là ba hạng này mình đem nhân với bốn. Trong cái kiểu đó, mình học có nhớ không? Đại diện luôn. Tu khó mà đắc nhanh, tu dễ mà đắc chậm, tu dễ mà đắc nhanh. Tổng cộng là bốn hạng như vậy.

nhANH đặt, nhANH tôi dễ mà; chậm đặt tôi khó, chậm đặt tôi dễ, đặt ngang.

Tổng cộng là bốn hàng như vậy. Muốn cái kiểu đó mà cộng với ba hàng này là mười hai, $2 \times 3 \times 2$ lại đem nhân với hai nữa. Nhưng cái gì ta? Nhưng với một cái hàng mà gọi là những cái đoạn gì, những hàng mà gọi là tính sự vật, là niềm tin nhiều, trí nhiều, hơn niềm tin nhiều, với nhiều niềm tin nhiều như vậy thì mình thấy rõ ràng đó là nên nhân hay nữa nó chạy ra là trời, là 24 nha, chạy ra tới 24 luôn. 24, 24 tức là ba hàng vừa kể đó đem nhân với 4 cái trường hợp mà tôi nhanh, chậm, tôi chậm, đặt ngang gì đó, thành là $4 \times 3 \times 12$ này lại nhân đôi với 4 hàng, nhân đôi trường hợp là ký nhiều, niềm tin nhiều cái gì.

Thấy chưa, chứ làm được theo đó cũng là chồNG chú dạy nói nữa là chúng sanh ở đời này nó tự kèn. Đức tin nhiều quá, nó là đông hơn thẳng ký nhiều là vì sao? Là vì thêm một chuyện nữa, càng nói càng sanh vui lớn tiếng nữa là các vị gắn với ba khổ, không? Ừ, khổ khổ là sự có mặt của những gì mà khiến cho thân tâm nó khó chịu; hoặc là hoại khổ là sự vắng mặt của những gì mà làm cho thân tâm nó dễ chịu.

Khi được gặp ba là hàng khổ, thường em là cái tính lệ thuộc, các vị mới có thì mình nghe kể ba khổ, nhìn thấy không có gì hết. Nhưng thực ra rất quan trọng, bởi vì sao? Bởi vì thứ nhất là qua cái cách kể mà mình thấy là nước mắt hay nụ cười đều là khổ hết nha. Đó là chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai là tùy vào cái cách tăng cơ của chúng sanh. Kiếp người hạt căng thì phải có đổ lệ, đổ máu họ mới chịu tu hành giải thoát khỏi sinh tử. Hàng thứ hai là không cần phải có máu lệ, mà chỉ cần nhìn thấy một cái sự đổ vỡ của cái gì đó nó hay ho, sự mất mát của cái gì mà mình thương thích thì đủ để họ canh cánh sinh tử.

Cho nên là không có cần phải máu lệ, mà cũng không cần nhìn thấy hoa héo, không cần bị xốc nhẹ, sốc nặng gì hết, mà người ta tự nhiên chỉ cần nghĩ thôi đã sợ. Mọi thứ đời nó còn lệ thuộc điều kiện, tùy duyên như vậy.

Ví dụ bước vào trong phòng tắm là thấy cảnh mỗi ngày người ta đi tắm, người ta đã chán. Đã coi cái thân này rồi, là mình phải ăn, có cái thân này mình phải có nhà cửa, thân này mình phải mang giày mang dép, thân này mình phải làm bao nhiêu là cái chuyện, bao nhiêu là chuyện bình thường. Kể ra thấy vậy là đã chán rồi.

Mà thời này đó, khoan nói chuyện chán, chỉ riêng nói chuyện là mình hiểu điều đó rồi. Đơn giản đây nè, là đang yếm người đó rất nhiều, và rất nhiều người hỏi tôi, nói cái đó ở đâu. Chán mình đang thân chứ đương nhiên. Ê, sau khi bạn nghĩ đó là đương nhiên thì thua rồi.

Cũng giống như cái gì, tưởng tượng đi, mình có đứa con mà mình nói: “Con thấy không, con mà làm biếng, con lớn lên để nói chuyện bình thường mà. Bây giờ khuya dậy sớm, còn con thì con ở hàng sách vở, đường trường lớp tao biết cũng ngán dữ lắm.” Mà biết cái chuyện đó là chuyện của con, còn cái chuyện mà bà đem ra so sánh với người khác thì chị thấy không, mỗi người con gái đó.

Tôi đang nghe rất nhiều kiểu nói giống như vậy. Khi mà nghe giảng tới, cái hàng khổ mà nó vô lý rồi, nói vô lý là mình bị khổ, bị đau đớn thì mình mới chán. Cái thứ nhất là đúng.

Cái thứ hai là bị mất mát cái gì đó họ thương thích thì nó chán, đúng. Còn cái thứ ba là mình có thân, vì dĩ nhiên nó phải lệ thuộc rồi. Chính vì trong nhiều kiếp mình đã có trách nhiệm này.

Cái thứ ba là mình có thân, vì vậy nên nó phải lệ thuộc. Chính vì trong nhiều kiếp mình đã có trách nhiệm này, mình có luân hồi hoài hoài vậy đó. Nhớ nha.

Đây cũng vậy chứ, nói chung với bà con hoài nghi tu hành. Nhưng mà ở trong đó thì có chia ra hai trường hợp bị đứt tin nhiều, hoặc là được cái vị trí nhiều. Với người trí nhiều là nó yên, là bởi vì đa phần chúng sanh đó họ ngại suy tư. Thích suy có gì đâu mà còn nghi, nhứt đầu quá. Chưa kể trong phần chúng sanh ở Mỹ với bệnh nữa đó, là dễ bị bệnh lý trào lên đám đông cho nó đỡ nhứt đầu. Thấy người ta sao làm vậy theo chứ không phải làm suy nghĩ.

Mấy ngày tháng ở xứ người, lấy cái hạnh nó đông lắm. Ví dụ như cả đời em đi làm, nêu cả đời đi làm công sở được chứ, vẫn đi chùa cũng đi vô ngáp lên ngáp xuống, đi về cũng mệt. Mà cả sao mà đi về rồi nghĩ mình xong rồi, mình cái căn duyên đi chỗ khác thì tới đó chỉ cho phép thuật thôi. Đó, thấy cái chuyện học giáo lý không phải là những nhu cầu lớn nha.

Từ đó nó mới ra 12 cái hàng gì đó, 12 cái hàng dự lưu, rồi 24 lần vậy lưu, còn hàng còn trường học thứ hai. Nó là nghị quả đó, có được tự tại.

Cuộc đời được chia thành 12, 12 lần sau ta từng là bố, lấy 4 cái A-tu-la, có đất rẽ, tôi dễ đất khó. Nhân cho ba cái giải thoát môn, còn nhớ không?

Ba giải thoát môn là sao? Được tin nhiều thì khi mà quán sát danh sắc, họ thấy cái tướng vô thường nổi bật. Đạo thì cũng y chang như mấy người khác thôi, nhưng mà được gọi là vô tướng. Quán thấy một tướng thì sẽ thấy được hai cái còn lại. Sẽ thấy cái vô thường, sẽ thấy cái khổ và vô ngã. Khi thấy tướng vô ngã thì cũng thấy luôn cái vô thường là khổ. Khi thấy tướng khổ thì cũng thấy luôn cái vô thường là vô ngã. Nghe kịp không?

Nhưng mà tùy vào cái căn cơ của chúng sanh. Có người thấy cái sự vô thường là bị sốc, có người họ thấy sự đau khổ, ngồi xong. Có người nghĩ cái thân lắp ráp, kiểu mà lắp ráp có giao duyên, mà có lắp ráp mà tan nữa, họ lại tắt trên đó. Đó là bốn cái trường hợp.

Ừ, tôi có đất rẫy, tôi đã có đem nhân với 3 cái giải thoát môn. Đức tin nhiều, thì khi mà quán sát, thấy cái tướng vô thường nổi bật. Định mạnh, thì quán sát cái danh sắc thấy tướng khổ nổi bật. Khi mình quán sát vô thường, thì con đường nổi bật của mình là vô tướng. Khi quán sát các tướng khổ, thấy nó nổi bật hơn hai tướng kia mà mình đạt, thì gọi là vô nguyện.

Tại sao có cái tên này? Mình quán danh sắc, mình thấy nó không còn là tay chân, mắt mũi nữa, mà tất cả nó là chớp nhoáng. Không có cái gì vuông tròn, dài ngắn, không có. Tất cả chỉ là những cái đốm sáng. Chỉ còn những đốm sáng, không có cái gì hình thù vuông tròn, dài ngắn, nam nữ, đẹp xấu, mập ốm, trắng đen, cao thấp gì hết. Có lúc này chỉ còn lại những đốm sáng thôi. Cho nên là vô tướng là như vậy.

Còn vô nguyện giải thoát là sao? Khi mình có định mạnh, thì họ lại có cơ hội mà thấy là cái thân này toàn là bất toại. Nó luôn luôn khổ, mà tâm cũng luôn luôn khổ. Khi họ nhìn cái thân tâm này, họ thấy nó đau khổ, thì sẽ thấy không còn gì trên đời này đáng để mà nghĩ đến, mong đợi, trông chờ hết trơn. Cho nên cái vô nguyện giải thoát được gọi là vô nguyện. Ấy là cái người định mạnh, định mạnh. Khi dùng trí tuệ quán sát theo cội...

chờ hết trơn, cho nên cái gọi đốt quả được gọi là vô nguyện. Có cái định mệnh, định mệnh kinh dùng, thứ theo có tướng cố nổi bật, còn giới hạn thứ ba đó là hạn kỳ mạng tử nhiều tịnh anh. Cho nên khi mà cùng quan sát đi, đứng, nằm, ngồi, thở ra thở vô, chuyện này rồi, 47 Như Ý Như tay đó, nhưng mà sẽ cái tướng vô ngã nổi bật là sao? Thấy rõ ràng mọi thứ vô duyên. Ý đăng ký sự sống, vô ngã nổi bật, không thấy đau đớn, máu lệ nổi bật của ông này, không thấy. Không thấy nó cái cảnh sát. Thấy mượn. Đúng là do duyên, giao duyên mà có. Vô lắp ráp mà thành. Vô duyên mà có, đồ vô lắp ráp mà thành, được gọi là không tằm vậy. Phật đi không còn nam, không còn nữ, không còn đẹp xấu, không còn trắng đen, mập ốm, không còn gì hết rồi, không đánh giải thoát nhé. Xuân nhớ tao bị móc khác thì ba cái này mà đem nhân với 4 trường hợp công dân đất, chậm chậm phát nhanh 4312 nha.

Còn cái tiếp theo, cái hạn thứ hai là cái hạn gọi là là la la la a cho tam hòa nam. Có nhiều cách phân tích, nhưng nó tới 48 cách, 48 cách. Cách này kéo nhứt đầu luôn, cũng làm biếng không chỉ kể có 5 cách là đủ rồi nha, cả năm cách thôi. 5 cách này nó đẻ ra 48 cách.

Làm cách là gì, chúng ta còn nhớ không? Chúng ta còn nhớ 555 nó đi. Tôi phải làm biếng cái cách kích thê nó là tài tử. Vì tính ra các vị còn nhớ ngủ chẵn ngủ được không? Ủ, ừ.

Cái việc đấy không ta. À, để tử lạnh, đất lành tính, tấn kiếm định huệ.

Đó, bây giờ mình có ăn học vui sâu là một bài kinh ngắn mà mình sẽ sinh ra rất là nhiều. Nó, cái kinh này mà bị ma nó phát cho mình giã cái này nữa. Chị muốn giảng kinh này là cứ phải có một cái kiến thức biết tùm lum viện thì mới hiểu bài kinh này chứ không cái đầu không hiểu nha.

Đây là mình phải ôm là cái vụ đó, mình phải ôm là cái vụ mà gọi là tính tất hiệp định. Vậy có nghĩa là cùng một cái đầu, cùng một pháp hội, cùng một vị thuyết giảng, cùng một đề tài, sau đó bước ra cũng cùng chung một niệm xứ. Cái gì cũng không hết bằng giả định như vậy. Gia Định nha, gia đình cùng các đường cùng. Nhưng mà do căn cơ của mỗi người khác nhau, cái thiện ác của mỗi người khác nhau, nên có 35 mặt của mỗi người khác nhau, từ đất tâm, tư tình cảm của mỗi người khác nhau.

Mà vẫn có cái chuyện là cùng tu thiền quán giống nhau, kể cả có cùng niệm xứ luôn. Có người thì đặc trên mạng, có người thì trên tịnh. Tấn mạnh, niệm mạnh, định mạnh và khỏe mạnh. Ngay khoảnh khắc mà đặc thiền, năm quyền nó phải cân bằng nhau, nhớ nha. Ngay cái khoảng khắc đó thôi, chứ còn buông ra thì người này vẫn có cái mặt nhất, có cái sở trường nha.

Chính vì vậy cho nên cái vị nào mà đặt anh à, mà xong rồi đấy, tao lánh luôn thì mình không có nhắc cái chi. Còn mình đang nói đến những vị mà đặt anh à, mà đặt xem ngủ tiên, xin lỗi, đặt anh à mà mà mà không có đặc thiền gì hết, anh thì chết rồi, chắc

là xong rồi. Gửi sao thuyền Nga mà sao thì mình biết ra sao. Thiện có bà bật thượng trung hạ sẽ kiện mà yếu yếu này, có nghĩa là chỉ vừa đủ 35 mặt nó vừa đủ để cắt sao thì thôi chứ không có gì đặc biệt. Mà trí tuệ thì chậm lỵ. Ừ, thì cũng lên chơi tiền. Nhưng mở cái tầng gọi là Phạm chúng thiên. Còn nếu cũng đặc sơ thiên mà bảo là mặt nhiều trí khá hơn chút thì sanh cũng rất gần đó mà ở trong tôi cần ở đâu đấy nhớ rồi là Phạm phụ thiên cũng là sao thiện, nhưng mà mấy ông này ông ngon lành hơn cái cảm giác.

Trong đó, mình nhớ rồi là Phạm Phụ Thiên cũng là sao thiện, nhưng mấy ông này ngon lành hơn. Cái cảm giác thiên còn đắt tiền, mau lẹ hơn.

Còn nếu mà đặc sơ thiên, thì ngon lành nhất sẽ sanh vào cõi đó, nhớ rồi là đã nhớ nên Đại Phạm Thiên đó là nói người đặc thiên trực tiếp. Vì đặc sơ thiên còn có vị, là mình vẫn có làm, còn không nhắc gì hết, không đặc thiên. Nhưng mà đã là hành rồi thì khi chết, bị cái này nó không cho chở nuôi của vùng rồi bị này, không còn.

Ví dụ cái sân, thì lấy cái gì gì mà quay lại với dụ cái ta thế là mình nó là bị được phải sao cũng được. Có sao thì, bởi vì trong kinh ghi rất rõ, cả chú giải mà ra thì cũng được xác nhận rất rõ.

Hàm thì cái định của vị này đó bắt buộc phải là tương đương với sao thiện. Nếu không thì không có tu thiên chỉ gì hết. Đã lầy ai làm rồi đó, thì cái định của mình này tương đương với sao thiện. Là vì sao? Tại vì vị này không còn dùng cái bà sáng, khi không còn vụ cái bà sáng thì cái càn định, năng định tâm nền là tương đương của sao thiện, nha.

Rồi bây giờ mình nói thêm cái loại anh ở hàm mà Tâm Kinh này nói nè, là có loại anh hàm mà đặc ngũ thiên. Nếu mà đức tin mạnh hơn mấy cái kia đó thì sanh rồi khỏi cần phiền, thì xong rồi. Sắp nhập định, thiên định mệnh đó thì sinh ra cõi tịnh kiến còn tẻ mập chị Sâm, thảng ra lên cái cậu sẽ cung cấp, nha.

Còn năm quyền đều yếu thì cũng vẫn phải sanh được. Hối định cư thấp nhất đó là phải vô quyền, bởi vì trong kinh ghi rất rõ khi cả năm quyền đều yếu thì đương nhiên là đức tin mạnh nhất luôn. Như vậy thì tự nhiên khi sinh vào trong năm mới của tịnh cư này, là nó coi lại cái chuyện này có những gì họ sống được có chưa được một nửa tuổi thọ là họ đắc A-la-hán.

Cái hạng này gọi là Cú quá hết, có nghĩa là gì ta? Cũng phải chết, có nghĩa là mình biết giữ cái này nó có nghĩa là nghĩa ba kỳ, nhưng mà mình phải chấp nhận coi có nghĩa là giảm thọ thôi. Chánh nghĩa là giảm thọ, có nghĩa là đắc xong rồi nó về thẳng luôn, nha.

Cái hạng này có nghĩa là sống chưa được một nửa tuổi thọ, đó là đã chính là Niết-bàn. Còn cái hạng nữa đó gọi là cuộc sống quá nữa, từ từ nữa cho nó hơn nửa tuổi thọ của cậu đó là mới chịu.

Chúng ta hạng thì cái này là gì? Như vậy, đừng cái hạng trước mình chỉ là hưởng dương. Còn cái hạng sau mình gọi là hưởng thọ. Bên trong tiếng Hán, hưởng dương có nghĩa là sống chưa được một nửa tuổi thọ rồi. Hưởng dương người bị bệnh không biết rồi đó, cho nên trong cái cáo phó mình thấy người ta để hưởng dương đó là mình đã hiểu nhầm là người này sống chưa được nửa đời.

Còn hưởng thọ là từ nửa đời trở đi, từ 50 đó đi rồi hưởng thọ. Tưởng từ 51 tuổi sang 31 tuổi, còn hưởng dương nghĩa là cái này là có tự nhiên sống từ nửa tuổi thọ trở về trước mà thôi. Và hưởng dương trên chỗ nào? Tôi biết cái hạng là út hết chết, hả là hưởng dương.

Cái anh ta nữa ở tịnh Bán Trứng La Hán, cõi nào cũng có mấy hạng này hết, chỗ nào cũng được. Thứ hai nữa là sân Karik. Anh ấy nói là sao cũng làm, nhưng mà hết xăng ra có nghĩa là bún ăn liền, không có khổ kịch, không có mất công nhiều. Rồi bỏ ra mấy bài gì có nghe lời ngài Hạnh này phải nỗ lực nhiều lắm mới cắt.

Tôi vẫn là cần lao, bắt lại còn cái kia là bắt lao. Mình dịch cần như là tinh tấn, không nói gì là mất cần. Tương lai thì chứ nó bắt cần, không thêm. Tôi không phải mày, nó mất lao, bắt lại có nghĩa là bắt ngờ này có nghĩa là đất cho nó hàng rất dễ.

Nó bắt cận, không thêm. Tôi không phải mày. Nó mắc lao mất lại.

Có nghĩa là bắt ngờ này, có nghĩa là đất cho nó hưởng rất dễ, không có cần làm. Bắt lao còn cái kia nó gọi là cần lao, nghĩa là cần là chân tấn đó. Cần lao cái này, hàm cái mẹ mày có tin tức mới được vậy.

Mình thấy cái làm đấy có bao nhiêu hạn rồi. Một là hưởng dương, hàm tính được chưa, có hết nửa tuổi thọ là nó bắt la hán rồi Niết-bàn. Hạn thứ hai là hưởng thọ Niết-bàn, có hưởng dương là út và hết. Chắc là cái nick anh cận hưởng thọ của đời sống từ nửa của họ trở về sau, người đắc la hán gọi là anh ra bao nhiêu biết làm gì.

Thứ ba nó gọi là sân bay, vì có nghĩa là chính là chín la hán mà không có cực khổ gì hết. Ngày thứ tư đó gọi là ở Sóc Trăng cà rem remix, và gì có nghĩa là cần khổ lắm, nhà máy trái đất.

Cái thứ năm, có hẹn mà là từ hôm thứ năm nó gọi là à thu hút Thanh select Limit là gì? Có nghĩa là còi đặc ra lên khỏi. Ngày mới đặc vẫn là lên, gửi hai tông đất, của lên khỏi ba mới đắp liên khúc trên. Có bao giờ nhắc lên khỏi bốn mới đắp, đi xem cửa bốn con đất lên tới khỏi năm mới đắp chị.

Cái hẹn mình đi đủ 5 khỏi này được gọi là Út thẳng xù tát cút thág. Như là cao mà show tác là dòng chảy cứ chảy ngược, chảy ngược, chảy ngược. Và vậy đó, chờ nào đủ duyên với đất rồi.

Một cái hẹn nữa gọi là ai, cái nick Army, có nghĩa này nghĩa là giới hạn này đó. Là một là trực tiếp sang tư có người sang thẳng lên coi. Sắc cứu cánh của trịnh cương cao nhất là đất, hoặc trường hợp nữa là bị này, là sau khi trải qua năm với còi kia, 54 rồi con kia nó không thêm đất, không lên đấy.

Cõi cao nhất của định cư mới khác. Nãy giờ tôi còn quên kể nữa, định cư là gì? Định cư là năm cái cõi sắc giới cao nhất mà để dành cho mấy cái gì.

Âm nhạc nói như vậy. Mẹ nó gọi sắc với cõi đó, nó mà lồi đang chuyện nữa. Tam giới nó chia ra 3 tầng: dục, sắc và vô sắc. Còn cái năm của định cư đây là nó nằm ở cái chóp cao nhất của các phần vui của mình sắc giới nha.

Bạn muốn tìm hiểu thêm nó nói ra ngời là con cái mình Kingdom quên luôn tên kinh điển. Hải càng nói nó cần anh vui nó té ra té le té rồi. Bởi cho nên cần biết gì biết. Càng về lớn tuổi rồi, biết dạy đạo là với việc tôi chứ dễ giảng cho người nào có căn bản.

Thân tôi đã cực ở bên cái bông thể giới. Mình muốn dạy đến với một bài toán đồ lớp 3 mà đăng ký nó có bị không biết gì hết. Tôi nói là có bốn cục xà bông. Chì cái gì cũng hỏi, xà bông là cái gì là chết rồi, trong nhà tắm.

Mẹ mua bốn cục xà bông rồi. Mỗi cục xà bông như vậy nó cắt đôi, nó ra điện thoại cắt đôi làm sao nghe kể bụng. Có nghĩa là cứ đụng đâu giải thích đó thì còn gì là cái bài toán đồ lớp 3 nữa. Chắc là họ không biết xà bông là cái gì, không biết cắt đôi là cái gì, không biết nhà tắm là cái gì. Ví dụ như vậy.

Tên ví dụ ở đây cũng rảnh đâu cứ càng giá lâu ra lời ra ngoài ra cho tôi không phải đi xa được nữa nha. Tôi chỉ nói vắn tắt như vậy thôi nha. Em như vậy anh hàng mình thấy có rất là nhiều hạn: hưởng dương, hưởng thọ rồi, bức lao rồi, cần lao rồi, cái gì nữa, Út thẳng xù tát rồi, là thượng lưu bang.

Thượng lưu bang có nghĩa là đi qua các cõi. Ừ, cái bị nhớ trùng tu lớp cùng trong ra ngoài, trường mà học trò nhiều đứa nào học dở quá, anh ở lại tôi chỉ là lúc bức nha.

À, dù có nhiều lời thôi, anh đi làm cuối cùng A-la-hán thì cũng có 12 ý như là gì nhờ dĩ vãng vậy đó. Có nghĩa là bốn, bốn cái tiết kiệm, cái lỗi tùm, tôi nhanh bắt, chậm tôi chậm rất nhanh, mà đem nhân với 3 cái giải thoát môn có nghĩa là...

N bốn cái tiết kiệm cái cái lỗi tùm tôi nhanh bắt chậm tôi chậm rất nhanh, mà đem nhân với 3 cái giải thoát môn. Có nghĩa là đem trên màn hình thì thấy khổ rõ nhất, vô thường rõ nhất, vô ngã rõ nhất. Ba cái này coi là ba cái giải thoát môn. Đem nhân với 4 cái kiểu tua nhanh, năm bắt nhanh thành $4 \times 3 = 12$. Nhớ nha.

Rồi chuyện nữa, tôi nhắc lòng lần nữa, nhắc hoài. Cái này là sẽ quên. Giao cho các vị: có thấy các vị trong bất cứ trường hợp nào đi nữa, có bị, có thấy vô thường nổi bật, khổ nổi bật, vô ngã nổi bật, thì khi mà đã rồi, ừ, này giống nhau thôi, cũng giống như bây giờ mình đi vào nhà bằng cửa trước, cửa sau, gọi là cửa sổ hay là trên nóc xuống, hay là dưới đất mình chui lên, thì mình vô nhà, rồi thì mình thấy cái nhà giống nhau đúng không ta?

Hồi hiểu không biết là mình chủ, đột nhập vào cái nhà nó bằng cái dạng nào. Nhờ mình đi xe, mình đột nhập bằng từ trên mái la phong đi xuống, kéo cửa sổ tôi vô, hay là tôi đi cửa trước vào phòng khách, hay là tôi đi cửa sau từ cái nhỏ bếp, hay kiểu nào cũng phải vô. Tôi treo vô từ phòng ngủ, từ nhà bếp, từ phòng khách, từ cửa trước, từ la phong, từ tầng 5, từ cửa sổ, thì tôi vô cửa nào kệ tôi. Nhưng mà khi tôi vô tới nơi rồi thì kéo thấy tôi trong cái căn nhà đó y chang như mấy người kia phải không? Hay là lấy khác thì tranh nhau chứ.

Nhớ nha, cái này nhớ nha. Đừng có ngồi đó mà dẹt mọng, tưởng mình tu được tên nhiều. Cái vô mà clip bàn màu xanh lè còn chưa chi, nhiều cái bàn đỏ chén rồi, ông nội, nó định nhiều cái bàn là dàn khèn, có đúng nha, vô rồi đó. Nhưng mà cái con đường vô thì mỗi người đi một kiểu.

Nhắc lại là ai đó đang làm gì thì làm, muốn chấm dứt sinh tử thì chuyện đầu tiên là phải tu tập tam học, với định, với tuệ. Vì sao? Vì phải có giới, định, tuệ thì mình mới có đủ cái nền để mà mình có được một cái thấy về bản chất của thế giới. Thiếu giới, thiếu định, thiếu tuệ thì chúng ta không thấy được những sự thật mà tôi đã nói không biết bao nhiêu lần đó, là sự thật về bốn đế.

Tôi vẫn thường nói phật tử Việt Nam trong mắt của tôi thì chỉ có 1% là phật tử thứ thiệt, còn 99% là đi vô chùa để cầu phước, nha, cầu phước. Mà nếu như vậy thì cái gì đó, thức sĩ bắt tông với năm tông là giống nhau, bởi vì mình đâu có học giáo lý và cũng đâu có hành tiền Tứ niệm xứ.

Tại sao mà tôi nói phũ phàng? Nhưng mà tôi phải nói một câu xanh lè như thế này: ai không biết, chỉ có mặt của mình trên đời này là khổ. Giàu giàu cách mấy, đẹp cách mấy, khỏe, trẻ cách mấy, quyền lực cách mấy, tiếng tăm cách mấy, thì ai mà không có thấy được cái sự có mặt cả đời này là khổ, thì vào một cõi nào đi nữa, người đó phải đầu tư trong vòng ngã.

Nếu là một người phật tử mà chí ít nào tối thiểu mà nó có cái khổ, cái kiến thức này, sanh về cõi nào đi nữa, hết tuổi thọ rồi cũng phải trở về chỗ thấp nhất là cái lực tự nhiên, nha. Rồi ở đây ai mà thấy bác hỏi tôi chứ tại sao mà trở về chỗ thấp nhất thì tôi đã nói như thế này: bởi vì cái căn cơ của mình, cái ác lúc nào cũng nhiều, thiện ít ỏi, có về phạm riêng vì tưởng khi tư tưởng sống hết tuổi thọ thì cái duyên cũng phải rớt xuống cõi dục.

Mà nói về tới cõi dục rồi thì cái cơ hội mà mình gặp thầy, gặp bạn, gặp môi trường, gặp hoàn cảnh để mà tu thiện nữa, hoặc là để làm thiện, làm phước, rất là hiếm nha. Tôi từng nói rõ rất là hiếm, mà nhiều người, đầu óc nó chứa cái gì vậy trong đó?

Thiện nam phước nữ, anh nhớ đó, rất là hiếm nha. Tôi từng nói rõ, rất là hiếm. Mà nhiều người có đầu óc, nó chứa cái gì vậy trong đó, bỏ nghe nói không có hiểu. Rồi nó dễ mà, dễ mà, nhưng mà nó bị tưởng tượng, mới dễ cái. Vì cái Bát Quan Trai là cái gì? Sao đâu quên, cái là cái gì? Sao chỉ riêng nó, bát quan khó lắm.

Bây giờ biết không? Bởi vì chung quanh mình toàn là những người không biết là Bát Quan Trai này là gì, không hiểu tại sao phải bát trai. Bên cạnh đó, nhiều người còn không biết nữa. Khi mình giải thích cũng không hiểu là tại sao. Nói chi là thọ trì Bát Quan Trai mà cái gì. Biết muốn thành món thọ trai mà trong sạch, là phải có một địa

điểm và có một hoàn cảnh như ý. Chớ đừng có tưởng là muốn là được nha, đừng có tưởng.

Cho nên, Bát Quan Trai là một phút một cái, khó đỡ lắm nha, nó khó lắm. Kiểu như mình đi làm, chạy vừa thoải với sao, không về đi, đi ra ngoài tiệm rồi bán hàng, rồi chiều về có thể dọn cơm, quây đi sửa uống, cho leo vừa ngủ thì cứ bước qua nó là cái Bát Quan của ngoại đạo. Cái gì mới là chờ mà bát quán kiểu hạn chế? Cái kiểu người chần bò, nó nghĩ thì tao đủ 24 giờ đi trả với lại cho Phật.

Chỉ có kiểu Bát Quan của tao cũng phải như vậy. Bát Quan có nghĩa là trong cái ngày đó, mình mới học là xong đó, là tâm tư, là xe tải lên lời, chuyên tu miên mật trong suốt thời gian. Bát Quan Trai nó chỉ là cái mới làm bạn quan điểm bậc thánh. Có nghĩa là trong sinh, trong thời gian đó, là mình phải gắn chặt cái tâm mình với Phật pháp: niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng, niệm giới, niệm tiền Phật Pháp Tăng, Thiên, thì mới được gọi là bát trai chứ.

Còn tự nhiên mày đi họp xong mình về mà đi bán hàng rồi mình ra, sợ không sợ, mình làm việc bình thường, thì cái này tôi không có can nghe cũng vậy. Muốn hiểu gì làm với ai can. Nhưng mà nếu tôi nói rõ ráo, ráng chịu nha. Giống như mình bị tiểu đường mà không chịu ăn kiêng, cứ mỗi ngày uống thuốc cho mẹ ăn thoải mái, thì tôi không biết bác sĩ cho hay không. Tôi không biết, bác sĩ cho tôi biết, không được nha.

Tiểu đường có được như vậy không? Tiểu đường đó là anh ngoài ra, anh đang uống thuốc rồi, anh có ăn kiêng, anh phải tập thể dục, chạy bộ, bơi lội, leo núi, đi xe đạp, đủ thứ hết. Nếu mà đúng là anh sợ tiểu đường, nếu mà đúng nha, thì ngoài anh ra, anh mà không có làm, anh thấy thôi kệ tới đâu hay tới đó, thì thôi. Cái loại người này không có nói cái nghe cái đưa đừng có nói cái. Nhưng mà nếu đúng là điều trị bệnh tiểu đường mà đúng như thầy như thợ, thì ngoài cái gì uống thuốc đúng giờ, đúng liều lượng, còn phải kiêng khem ăn uống nha, rồi cái gì nữa? Phải vận động thể thao.

7 tỷ người, mấy trăm quốc gia, trong đó bao nhiêu là địa phương, bao nhiêu là phong tục tập quán, bao nhiêu là nền văn hóa, bao nhiêu là cấu trúc xã hội, văn hóa, văn minh. Về cái chuyện đó, chỗ nào mà người ta thích lệ là đề nghị cái chuyện chuyển giới cũng vậy. Thường trong đạo Hồi có không? Vợ chồng. Đạo Chúa có không? Đạo Khổng, Đạo Lão có không? Cũng do Thái giáo nên mới có.

Mình lần thứ nhất là có hay không. Mà thứ hai là khỏi có bao nhiêu người làm gương để cho mình giữ 5 giới thực hiện. Đừng có chơi với vụ làm gương, nhưng cái quan trọng lắm nha, đừng có coi thường cái này. Đừng có tưởng giữ năm giới là dễ. Phải có cái gương. Ví dụ như bây giờ mình nhìn quanh mình, toàn là những sắc xanh...

Đừng có tưởng giữ nam giới là dễ. Phải có cái gương. Ví dụ như bây giờ mình nhìn quanh mình, toàn là sắc xanh không. Toàn là dân chôm chia không mà toàn là cái dân lằng lằng, sẵn sàng ngoại tình không à. Toàn là dân ăn nhậu, toàn dân tà sợ gì không.

Từ nhỏ đến giờ, tinh thần toàn những đứa đó. Giờ nó với giữ với ai? Chỉ đường đi lại kêu mình giữ cái gì. Giữ với ai? Cái với ai cũng quan trọng lắm, nha. Với ai nữa? Chung với mình hay làm đó, biết mình từ cái nền tảng nào, cơ sở nào, từ sự hỗ trợ nào mà mình gọi được nam giới. Hồi mày 9 năm, với không có anh cũng có thì hỏi chị nó bị đi đâu, nha.

Nhớ cái này. Cho nên nó là cái tôi nói hoài: một người Phật tử mà không có sợ luân hồi đó, rất là nguy hiểm. Người ta hiểu cái này. Cơ hội làm thiện rất là hiếm. Nếu mà nói vậy thì cơ hội mà được hưởng quả thiện cũng rất là hiếm. Khoa học không có cần phải chứng minh gì hết, con nít còn bú nó nghe nó cũng hiểu được. Cơ hội làm việc thiện nó hiếm lắm.

Nếu mình, cơ hội làm thiện mà hiếm, thì cái cơ hội mà hưởng quả lành nó cũng đương nhiên là hiếm rồi. Cái chuyện mình nằm ngửa bú bình đó mình cũng hiểu nữa rồi. Cơ hội mà làm thiện, cơ hội vui vẻ cũng chỉ nhiều đây thôi.

Cho nên không dám luân hồi nữa. Trong kinh kể có nhiều lý do. Tao phải xem thử. Một là cơ hội hành thiện quá ít, cơ hội làm ác quá nhiều. Tuổi gì nữa, ác hữu tà sư quá đông mà mình sư thiện ngữ quá ít. Đây là những cái, mấy cái này nó dựa vào đâu mà ra, rất là khoa học.

Khi mà cái cơ hội nằm viện hơn là mát thì tự nhiên tà sư, ác hữu nó nhiều hơn mình sư thiện ngữ, chữ đương nhiên rồi. Rất là khoa học mà. Hãy động viên bản thân mình là ác nhiều hơn thiện mà. Quơ tay chung quanh toàn là tà sư, ác hữu thì hai cái này cộng lại, cậu nghĩ mày đâu?

Tôi nghĩ cậu đã đi cộng lại, nghĩ cho mình đi đâu mà. Bây giờ mình biết đạo mà mình còn cẩn thận không có tinh tấn, thì nói gì cái thứ mà không gặp Phật pháp thì có gì.

Theo mô tả trong kinh thì ranh giới giữa người với thú mỏng hơn sợi tóc. Cái gì được không? Cái đường kính nguồn dân tộc là bao nhiêu mà theo mô tả trong kinh, nha. Khoảng cách giữa con người với con thú mỏng mỏng hơn là sao? Có nghĩa là từ cái khoảnh khắc thiện với ác gần như cũng có luôn. Có nghĩa là mình, cái hắc suốt mùa thu cách mạng luôn, coi như là nó dễ ác mới dễ lắm. Cái dễ, nhưng mà ngược lại đó, làm chuyện thiện đi nó sát bên nhưng lại rất là khó. Cái này ghê chứ, nha.

Cho nên kinh này nói cái gì? Kinh này nói phải có tam học. Rồi chỉ có tam học ba cái cộng lại nó mới giúp cho mình thấy sự thật. Cái sự thật thứ nhất: mọi thứ ở đời là khổ. Hình hài nào, cảnh giới nào, hoàn cảnh nào cũng là khổ. Do đó thích cái gì, thích ở đâu, thích ai cũng là thích trong khổ.

Muốn hết khổ thì không có thích gì, không có thích ở đâu mà cũng không thích ai. Sống bằng ba nhận thức này thì được gọi là đang có mặt trên con đường thoát khổ. Mà muốn sống bằng cái cách nào để sống bằng ba cái nhận thức này? Cách nào? Thì chỉ có niệm xứ. Mình biết niệm xứ là gì. Tứ niệm xứ chính là cái hành trình của tam học, nha.

Tứ niệm xứ là hành trình của tam học. Học không có kỹ cũng có rõ. Cứ tưởng giới là phải gắn liền với mấy con số, sai bét, nha. Và đây là cái sự cố ý ngăn...

Học học không có kỹ cũng có, rõ cứ tưởng giới là phải gắn liền với mấy con số, sai bét nha. Với đây là cái sự cố ý ngăn cái điều ác của thân, dựa là giới. Mà còn biến nằm ở trong cái con số là lâu quá nha.

Cho nên đối với hàng giả, tôi rút niệm xứ là khi mở nắp bình chánh niệm đó, khi mọi sống bằng chánh niệm thì thế giới của họ nó vô số, chứ không phải là con số nữa nhé. Mà tôi phải nói này, chánh niệm nha, chứ còn cả lơ phải coi phim Trường Giang kêu nó thì tôi không có kể nha, không biết đưa nào cũng muốn nhắc tới nha mà. Đó là tu chánh niệm. Nếu mà chánh niệm, mà nhìn thế giới với người làm chả còn ghê gì mấy, nhớ, không có mấy trăm nữa nha.

Rồi chỉ bằng cái nền tảng của giới, rồi của niệm, của định, của tuệ. Với nền tảng này nè, thì coi như đó là mình mới thấy được bốn cái sự thật đó. Không có ngồi lại để mình nhìn thân, nhìn tâm thì làm sao mà thấy rằng thân này là khổ? Tôi nói không biết là bao nhiêu lần rồi nha. Mình phút giây mình rất niệm, cho nên mình thấy cái thân này nó vui, thấy gió mát mát, thấy cái lòng vui vui. Sáng giờ có ngồi nghỉ này ghê, thấy khoái thích chứ.

Nếu mà có chánh niệm một chút, mình quan sát là thân mình thấy khổ nhiều hơn, cái cảm giác khó chịu nhiều hơn. Tâm cũng vậy, trong một ngày, từ lúc mình ngủ nha, chứ lúc mình thức là cái bất toại nó nhiều hơn. Cái gì cũng nhớ cái này lại.

Nói mật khẩu chỗ là không có chánh niệm. Khi mà mình không thấy là những sự thật này, khi mà không có chánh niệm, không có trí tuệ, thì tôi hứa bằng cái mạng của tôi, tôi hứa bằng máu mẹ tôi. Khi mà có chánh niệm, có tuệ đó, thì phải hứa luôn là cái gì sẽ thấy thân tâm này nó là chủ yếu là khổ, chủ yếu là bất toại. Còn cứ ngồi mà nghe pháp như thế này thì không có hiểu được đâu, không có thấy được đâu.

Cứ ngồi nghe hoài tới 3.000 năm nữa thì cũng không thấy thân này là khổ. Mà chỉ cần nhắm mắt lại theo dõi là một chút xíu thôi nha, không có cần quán chiếu, chỉ cần chánh niệm đó. Nói làm sao thấy ngựa trong vòng 3 phút thì thấy thân bất toại và tâm bất toại, nói gì nữa.

Mở cửa nhìn ra đường toàn là bụi bặm hay không, mà còn cứ dựng đạn. Trời ơi, cái trốn không. Rồi bảo đảm luôn, cái nó hứa mua nữa nha. Không biết cái gì, là nhà quê hay ở thành phố tôi không cần biết. Chỉ cần mở thực hiện ra đường còn cà chớn không? Toàn là những cái thứ mà dựng cái nó là nó quấy chơi mình tới bến luôn nha. Rồi là cái thứ mà tham lam, sân hận không. Cả ngoài đường đó nha, cho nên đó là cái đời này là khổ.

Thân là khổ, tâm là khổ, và thế giới chung quanh cũng là khổ. Còn có cái gì mà thích niệm nói chi nữa, nói chi như con thú nói làm chi nha.

Ok, như vậy thì mình cứ kêu gọi.

Tại anh đọc là vậy, mình qua cái đoạn khác rồi hả? À, ở đoạn 80 mấy, trang 87. 87 cũng y chang vậy nha. 87 có bị nói làm sao cho tôi gì mà này giờ tôi đang giảng 86 rồi. 87, trang 87. Trang 86 rồi qua nguyên kinh nó luôn. Xanh quả, xanh quả. Thank bạn.

38 điều hòa đến 88. 88 anh cũng y chang như vậy luôn, nhưng mà đi ngài giải thích qua 88, đề nghị thích tam học là gì. Có chỗ này giải thích tam học đó là thuộc tam, có sự nhân từ ác khác gọi là giới. Nhưng có chỗ đó tùy cái căn cơ của người ngồi trước mặt. Tôi nhắc lại nha, tùy căn cơ người ngồi trước mặt. Giới được ngài giải thích ở nhiều chỗ. Mỗi chỗ có khác nhau, nhưng mà nội dung vẫn là một.

Chẳng hạn như bài 88 này thì ngài giải thích với theo cái kiểu 10 thông.

Ở chỗ có khác nhau, nhưng nội dung vẫn là một. Chẳng hạn như bài 88 này, thì ngài giải thích theo cái kiểu thông thường mình hiểu, có nghĩa là giới là mấy trăm giới.

Mấy trăm giới này được giữ, được. Còn đây là định, từ sơ thiền trở lên thì gọi là định. Còn tuệ ở đây, tức là tu tập bốn niệm xứ để thấy rõ bốn đế. Tu tập bốn niệm xứ để thấy rõ tứ đế, thì đó gọi là tuệ học.

Rồi qua đến bài 89, y chang như vậy. Rồi qua tới 90. Ở đây kể rồi có một lần đó, đức Thế Tôn ngài đi với một đại chúng tỳ-kheo rất là đông, đi đến một thị trấn đó. Trong nhóm mình có 500 tỳ-kheo đi chung. Có một vị tỳ-kheo ngồi nghe Phật thuyết pháp, rồi bị nghĩ thế này: “Theo tôn nói đại khái thì được rồi, bụng ta nói lại khác được rồi. Cũng nội dung có nhiều đó mà chia sẻ chi, như lúc trước chút giờ nói tới đó thôi.”

Ông đừng buồn. Cũng nghĩ vậy đó. Tự ông, ông biết mà không nói gì. Một ngày sau, tăng Duyên tới thì tự ông này sẽ biết lỗi, bởi vì tao phân tích cho mình. Mình đi mình nghĩ vậy đó, nghĩ là nói đại khái hiểu rồi, có nhiều gì đâu mà xé to xé nhỏ ra. Cái suy nghĩ vừa thiếu trí, mà vừa phạm thượng. Người đó không biết.

Ông không hề biết. Làm cái người đức mà ông không là ai. Nếu ông biết cũng không có suy nghĩ như vậy. Mà ông qua ông không biết, hoặc là cái này chắc không biết là đúng hơn. Ông không biết cái người mà ông đang nghe, vị ấy là vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, nhất thiết trí. Cái gì, pháp gì ngài cũng biết, và căn cơ chúng sanh ngài hiểu không sót một mảy may, một tơ tóc nào hết. Ông không biết mà nói chuyện như vậy, nên ngài cứ có nhiều chỗ này không thích chia sẻ lý.

Vì sao? Là vì cũng không biết căn cơ của các đối tượng thánh giả đó phải nói như vậy. Cái khổ là cái chuyện không có biết. Cho nên tỳ-kheo có suy nghĩ rất là bậy bạ, mang tính phạm thượng. Đó là nói đại khái được rồi. Mặc gì mà chia sẻ đến mức độ quá cỡ như vậy.

Rồi cái chuyện nó qua đi. Sau khi Đức Thế Tôn đã đi mất rồi đó, vị ấy vẫn ngồi một mình. Có lòng tu mà không nhiễm nghiệp, thì đúng rồi. Cái này mà không có giải thích chia sẻ thì mình làm sao hiểu cho nổi. Cái đầu cứ, mình không sao hiểu nổi. Nói

thẳng luôn, nói nặng. Nếu mà không có chia sẻ nữa thì cái đầu mày sẽ hiểu trời cũng không hiểu gì hết.

Nghĩ nhiều làm hết hồn. Rồi thì cũng hỏi. Thì cũng đang làm biếng, thì ông nghĩ mình cần chi phí, đại khái đâu. Nhưng mà bữa nay khi mới chính thức bước vào hàng Tỳ-kheo, thấy cái này mà nói là cái đầu bù ơ sao hiểu được. Không biết hết, không hỏi hận tìm về gặp Phật để mà xin sám hối cái suy nghĩ phạm thượng đó.

Đó, thì lúc đó Đức Thế Tôn ngài mới giảng ra ông nghe một bài kinh. Mà cái bài đó ngài giảng cách đây là 26 thế kỷ, mà nội dung cho đến hôm nay vẫn mang tính thời sự. Ý là sao? Có nghĩa là vẫn cực kỳ cần thiết và chính xác cho các bối cảnh Phật giáo toàn cầu hôm nay. Là sao? Khi một tỳ-kheo mới tu, hay là tu hơi khá lâu, hay là đã trở thành một trưởng lão mà có một cái gì đó, nhưng lại là một người lười biếng, không thiết tha với pháp học, cũng không muốn khích lệ người khác pháp học, pháp hành, thì ta không có tán thán vị tỳ-kheo đó.

Thì bây giờ nó đang tràn lan trên toàn cầu. Đi tu là vĩnh long có...

Học Long Thành thì ta không có tán thán với bị heo đó. Bây giờ nó đang tràn lan trên toàn cầu.

Đi tu ở Vĩnh Long thì có cái chùa, còn bên Thái Lan mình xem cái nữa là mong có được một vị lớp 9, rồi có được một nhóm đại gia hộ trì cho. Tin tức là xong.

Phải nói hôm nay đốt đuốc đi tìm cũng khó mà thấy một ông sư. Mà gặp mặt mình, nó kêu gọi học giáo lý, bà kêu gọi hành Tứ niệm xứ.

Tôi biết tôi nói cái này tôi đang chạm vào một núi kiến lửa, tôi vẫn nói đi. Thử đi, cứ sắp giờ mà ngồi là nghe. Nguyên cái gót cứ sấn vô là nghe luôn, quỳên góp nha, chết.

Nên kênh này mới nói ở đây là, dù là một tỳ-kheo mới tu, tu lâu thì phải luôn luôn và luôn luôn bản thân mình đó là tinh tấn, là học, thực hành, và không ngừng khích lệ người khác. Chứ có đâu mà nghe bà mới rồi còn trách người ta là chia ly.

Xin lỗi đầu buổi của Phạm Hương mình mà không có chia ly vậy hiểu cái gì? Người ta nói thanh quan mà còn không hiểu. Nói gì mà nói sơ sơ, ngồi học tìm thấy chia ly rồi mệt.

Nhưng mà cái hồi mà buông ra, sa thầy, sa, sắp xa, trường xa, lớp thầy học mà nó sơ sai thì cái hiểu sơ sai. Hiểu sơ sai thì hành trì kiểu nào đây, em?

Ở trên này ngài nói một cái chuyện mà nó mang tính thời sự nóng bỏng, suốt 26 thế kỷ đó là: tỳ-kheo nào, dù là bất cứ ai, tỳ-kheo nào, dù mới tu hay là tu lâu, thì đối với bản thân là phải nỗ lực tinh tấn trong học, tu hành. Đối với người khác thì phải không ngừng khích lệ người khác.

Con người ấy là thấp lửa, trao lửa, khích lệ người khác. Thì ta tán thán vị tỳ-kheo ấy. Còn những tỳ-kheo mà bản thân không có lửa mà rồi cũng không có khả năng trao lửa cho người khác, người ta không có tán thán.

Đây, ngài nói nhẹ lắm mà nghe. Nói nhẹ đó chứ, đúng ra ghi một vị Phật từ bi chẳng chê mà nói rằng ta không tán thán, có nghĩa là ngài chê đó nha. Nhạc chế.

Nhớ cài đặt. Cho nên ở đây này, nó rất là rõ là bản thân mình, nếu bản thân mình là không ưa thích học tập mà cũng không thích cái coi như hết xài nha.

Có một chuyện nữa, muốn cầu đạo giải thoát thì cũng giống như là muốn ra khỏi rừng. Ra khỏi rừng mà làm biếng tìm hiểu với con đường đi thì cũng biết ra khỏi rừng đi ngả nào cũng biết, trừ phi anh muốn ở lì trong rừng làm heo đó, là heo thì thôi.

Nếu mà em thiết tha muốn ra khỏi rừng, em muốn trở về với con người, thì anh phải tìm đường đi mà mò ra. Chứ không phải là cứ cái gì đâu ngoài dùng, hái hoa bắt bướm. Hái hoa bắt bướm, làm sao mà anh có đường thoát?

Và theo tinh thần Phật, đường ra rừng chính là đường vào rừng. Hoặc đường vào rừng chính là đường ra rừng. Nó rất là cũng sáu căn, sáu trần mà tùy vào thái độ của

mình.

Cái thái độ mình ra sao? Thời xưa giờ mình chìm sâu trong sáu trần đó thì đó chính là có miếng cái sáu trần nó trở thành ra đường vào rừng. Còn hôm nay mình cũng vẫn tiếp tục sống với sáu trần bằng niệm, bằng tuệ thì lúc bấy giờ sáu trần lúc bấy giờ nó trở thành Tứ niệm xứ.

Mà khi mà sáu trần nó trở thành niệm xứ thì lập tức trở thành ra là đường ra rừng. Còn nếu mà sáu trần nó không được mình xem là niệm xứ, mình biết đến sáu trần mà không bằng niệm và tuệ thì lúc bấy giờ sáu trần ấy nó lại là đường vào rừng.

Khi nào nhắc lại, sáu trần khi mà nó được mình coi nó là niệm xứ, coi nó là thân, là thọ, là tâm, là pháp thì lập tức đó là đường ra rừng. Còn nếu mà sáu trần mà chỉ được mình biết đến bằng cái tình cảm thích và ghét...

Phật thì lập tức đó là đường ra, dừng. Còn nếu mà sáu căn mà chỉ được mình biết đến bằng cái tình cảm thích và ghét, trốn chạy và kiếm tìm, bằng tham, bằng sân, thì lúc mở sáu căn ra nữa cũng nó, nhưng nó lập tức trở thành con đường vào rừng chỉ biết thôi, không có cái gì đó nữa.

Phải biết như vậy, không có gì đó. Nó cứ nhắc lại phải biết bụng, biết lòng mình có hay không, mà khi mà có lòng nó nói không thì không còn chuyện gì nữa. Chứ còn không có một vị Phật nào mà có đủ khả năng mà đi lôi một cái người không muốn ra khỏi rừng mà cho đem nó ra ngoài, trở về thế giới loài người được. Không có vị đạo Phật nào làm được việc đó nha. Nhắc lại không.

Này có vắn thì người đó trong nhiều kiếp đã có cái chán sợ sanh tử rồi, đã có tu tập, gieo trồng công đức rồi, mà chẳng qua bây giờ tạm thời quên thôi. Quên rồi, đang ngủ ở một cái gốc cây nào đó, từ nhà tới nhà lầy rồi nè, con con con vậy vậy vậy vậy. Vậy lúc này đang ngủ này lại ngày kêu có hoặc là làm tao đang tham nên ông Dũng có tiền lấy nhắc rồi sao đó.

Ngày mai đem nó ra khỏi rừng, giúp ngày. Giúp mà giúp bằng cách nào? Giúp tôi cả ngày chỉ đường thôi, chứ mình vẫn phải thập đước lên mình đi, và vẫn phải đi bằng đôi chân của mình. Chứ không có bầu, không có thắm, không có một người nào được hết. Nhớ cái này nha.

Nhớ cái chuyện này. Dù là ai giàu nhất, có duyên lành cách mấy thì chư Phật chỉ hỗ trợ đến mức nào đó thôi nha. Còn nói đến cái chuyện mà người vô duyên, không có căn lành, thoát được chưa, còn bó tay.

Và tôi nói tôi chứng minh luôn đó là nếu mà chưa mà có thể là tôi dùm người khác, thì coi như Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đã thành Phật từ lâu chứ đâu có đợi. Mà cái gì mà tu hủ, anh với nó khổ cho nó máu lệ tràn trề.

Và nếu mà chỉ còn có thể độ cho người vô duyên thì mình, cái đám mình đây, thiên đường giờ là gọi như là lên tòa sen hết rồi. Rồi nhìn ra ngoài đó, trùng điệp, cào cào, châu chấu đó giờ là chư thật. Thò tay lên hết làm gì, làm cái gì bây giờ? Làm gì có cào cào, châu chấu làm gì có nha.

Thật lòng có được chứ, mà không có độ được. Cho nên là Phật lực vô biên mà Phật trí vô hạn, nhưng không thể độ kẻ vô duyên. Nhớ nha, cái này phải xăm lên trán nha. Đừng có trâm lên trán cái.

Phật lực vô biên mà Phật trí vô hạn, nhưng không thể độ kẻ vô duyên. Có nghĩa là hai cái vô cộng lại đó, một cái vô biên còn một cái vô hạn, mà chồng lại không dễ độ cho anh vô duyên được. Tại vì anh đó là quên mất rồi, siêu cấp rồi, bao nhiêu là không còn chỗ nằm thì làm sao mà Ngài độ được.

Ừ, nếu độ được thì thế giới nó khác đâu nha em. Rồi bây giờ mình qua trong cát, mình học kinh khác thì kêu là kinh cấp thiết rồi. Cái kinh này lại có nội dung hay. Mềm, bởi vì nó giống hủ.

Nhưng mà cái trước gì đó, kinh này là đoạn 91. Người nông dân chỉ cần làm đúng những chuẩn bị như là dọn đất, gieo giống, phân rồi nước, chăm sóc đúng mức, tự nhiên ruộng nó phát triển, không có cần phải dùng phép màu đó, là cầu nguyện, khẩn vái vân xin gì hết. Không có cần. Chỉ cần làm đúng vậy, chỉ cần dọn đất đúng mức rồi gieo trồng hạt giống đúng mức rồi chăm sóc thân và nước, nắng gió, mưa sương đúng mức thì tự nhiên có thành quả ngay.

Ở đây một vị trí khi ở nhà, mở tu tập 85 thì tự nhiên em là chơi quả giải thoát đến ngay, chứ không có cần phải cầu khẩn ông này bà nọ. Là con đường dắt giúp cho con lắc cả tao này, tao ghen nữa, song cứ bắt chước mấy thằng cha nông dân nga mấy...

n này bà nọ là con đường dắt giúp cho con lắc cả, tao này tao ghen nữa. Song cứ bắt chước mấy thằng cha nông dân Nga. Mấy thằng chả đâu có thấy ngay đâu mà vẫn cứ làm đúng cái mức những chuyện cần làm thì tự nhiên là lúa ta, tháng rồi đủ 3 tháng nó ra. Mà lúa 6 tháng thì đủ 6 tháng nó ra.

Cái số mình có bé nào mình cầu nguyện mà lúa 6 tháng lại ra trước 3 tháng nữa, chị nữa không có nhé. Măng cụt, sầu riêng thì nó phải đủ 5 trên 55, ra trái chớ, chị ơi. Rồi nếu mà chôm chôm thì bắt buộc là phải đủ 5, 10 năm nữa mới ra trái. Có điều là anh trồng ở mảnh đất nào và anh đã dành cho nó sự chăm sóc ra sao thì phải chờ ngày đủ sáng mới ra trái, chứ đâu có cầu nguyện gì hết nha.

Đó là một chuyện. Một vị gì khi mà đã tu tập tâm học đúng mức thì tự nhiên là công viên, quả mẫn, chánh thẳng, lìa khổ. Nghe kể chuyện đó là đương nhiên. Nhưng mà ở đây có một chuyện mà vô cùng, vô cùng quan trọng mà tôi nghĩ rằng nếu tôi không có nói ra đây thì coi như tối nay tôi ngủ không yên.

Mà có người đó là một cái xú sau đó là cái vị mở dùm tôi cái đuôi của Kinh, gọi là Kinh Đại Niệm Xứ. Cái đuôi có được cái quần túi... A lô, có nghe không đây? À, còn nghe không? Phải là ngủ sập trời.

Cái đuôi của Kinh Đại Niệm Xứ, trong đó, ở những Trường Bộ hoặc Trung Bộ có câu này: nếu một tỳ kheo mà tên Tuấn, miên mật hành trì bốn niệm xứ này thì sẽ nhận được các cái, lại cái quả báo như sau: trong 7 năm, hoặc 7 tháng, hoặc 7 ngày, là sẽ đắc chứng quả vị A-la-hán, hoặc là tối thiểu cũng là Bất Lai.

Nhiều nghe, nghe bạn em lắm tham đó, nhưng mà tôi năm nay là 85, anh biết không, mà vẫn đứng lì một chỗ. Không phải đắc như vậy. Vấn đề nằm ở đâu? Em thừa các cố vấn, vấn đề nó nằm ở chỗ là các bố chưa có đúng mức. Nghe nó hay về vốn, nhưng mà mình phải hiểu cái chữ đúng mức là sao.

Là phải có ba-la-mật kiếp trước chín muồi nha, và có ba-la-mật ở hiện tại chín muồi rồi. Những điều kiện tâm sinh lý hiện tại, thực phẩm này, đề mục này, thân thể này, chỗ xứ này, là chưa kể những cái lật nhật phụ trợ như ăn uống, thuốc men, nó có thích hợp hay không. Còn cái duyên coi theo kinh mà thông tin kể, là coi như là có những người vô gọi là trong niệm cặp mà đắc. Có những người mà ma thiêng nước độc, lam sơn chướng khí mà đắc với họ đâu có cần điều kiện gì đâu.

Rồi tôi xin thưa nha, cái việc phía sau ngôi sao soi sáng này mà tào lao quá vậy. Cái vị kia mấy người lạ hay không, mấy cái người mà được mang thân người, mà được gặp Phật, được xuất ra, đó là cái phước gì bằng họ hay không? Mà sao cứ đi so với họ, toàn là mấy ông cố nội không làm sao mà... Đừng có so với họ nha, đừng có so với mấy vị đó. Cái chuyện mà họ nổi lên, mà cái chuyện mà gọi được mang thân người nè, được gặp Phật nè, được xuất ra đó, là mình thấy họ đó là không phải tay mơ rồi.

Cho nên cái chuyện mà họ cực khổ, đau đớn, với câu chuyện của họ, mình đang nói chuyện của mình bây giờ nè, cái của mình nó ra sao. Và thêm một cái chuyện nữa rất là quan trọng trong đó nữa là, thưa quý vị, sao tôi hỏi cái chuyện: có dám hứa một trăm phần trăm là có bị chán phiền không, chán trách nhiệm suốt mùa trong 7 năm đó hay không? Trong suốt 7 năm đó, các vị có mắt và cơ sở ghi chép, nghĩa là thấy tài

hay tài giỏi hay không? Trong 7 năm đó, các vị có bị mắc vào 10 cái quản lý vô thường, là mười cái pháp gọi là... tối buồn, cây cao... bảo đảm không?

Đó, các huynh có bị mắc vào 10 cái quản lý vô thãm, là mười cái pháp gọi là tối buồn cây cao. Giám bảo đảm không cho biết mười pháp đó không có ý nghĩa là bị ràng buộc bởi tình cảm, ràng buộc bởi chúng xứ, ràng buộc với vật chất, ràng buộc với tình trạng sức khỏe, với điều kiện tài chính, với quan hệ xã hội. Tổng cộng lại 50 thứ ràng buộc.

Thì tôi hỏi cái gì có dám chắc chứ tôi là trong người trong 7 năm đó, cái đầu của các vị hoàn toàn là rảnh rỗi với vậy, với 10 cái thứ này, cho sự hứa không đầu dám hứa. Đừng có ngồi đó mà nói dóc, đừng có gọi nó mà nổ. Nó phải dễ đâu, nha các vị.

Là không nhớ chồng, nhớ vợ, nhớ con, nhớ mẹ, nhớ cha. Đây cũng phải bận tâm đến vấn đề sức khỏe, bận tâm đến thầy bạn chung quanh mà chẳng nghe tôi nói luôn, nó bị hạn luôn. Cũng nói đa phần đi tu đồng tiền viện là nữ, mà nữ là Tổ Sư Bồ Đề cái vụ gì ghen tị nha.

Biết bao nhiêu nhân loại, biết bao nhiêu phần trăm nhân loại là nạn nhân của các dòng dâm chi. Thấy dễ thương như vậy mà chỉ cần thấy thiền sư chăm sóc làm khác một chút là bắt đầu nó. Nam thì ok, mà nữ là chịu không nổi, mình vô mình đi về.

Tôi đi ra học tôi biết tôi. Chị có vẻ hơi chăm sóc một học trò, được một thành viên trong lớp thôi là mấy người khác hồi nãy nhìn người động viên nó bằng cặp mắt lá cảm rồi. Dễ sợ chưa? Mà nếu mà cái cô đó còn có một chút nhan sắc, có một chút tài chánh, góp chút học vị gì đó là bắt đầu nó ra ngoài nó về với vợ em ở Việt Nam.

Để có chữ này, không có. Nam thì không như vậy. Nam có mình ngồi chung một đám Nam được, cho lấy một cái quýt rồi mình đưa cho cái thằng Tèo, thằng Tí, nó ghé bên nó tỉnh bơ. Nhưng mà nữ tao đưa con Lan, là con cú con nào, con Yến, là nó nổi vệt nó lên nha.

Cho nên đừng có ngồi đó mà nói với tôi đó là 75 nó còn nguyên, mà riêng cái thanh niên Campuchia cái này có biên mật, coi như là số 7 năm đó là loại bị phóng giật, ghen tị rồi, bụng xin rồi, nhiều chuyện rồi, tùm lum hết nha.

Cho nên mỗi khi mình thấy thẳng Tí 75 hoặc là 7 tháng, mà 7 ngày, mình phải coi cái bầy của mình nó là bầy rồi mà bầy là bầy hả? Là bầy là vậy, muốn tôi có muốn tôi? Đúng rồi. Rất là có.

Bởi vì chỉ có 35 mặt tới chín mươi thì mình mới đẩy dạt hết mấy cái thứ mà cũng cần mà nó ra một bên. Anh bảo cái này rất quan trọng nè, điều này rất quan trọng. Đó là ngày có nói rằng cái ông nông dân ông phải dọn đất, ông phải chọn giống rồi không phải chăm sóc đúng mức thì e là nó mới có kết quả trong dãy đồng ruộng.

Thì trong nói chuyện mà luôn tập tam học hỏi là tôi tập 45 thước y chang như vậy. Cái chuyện này quan trọng nè. Em luôn luôn bị ám phẫm là tôi tu, tôi nghĩ lạc, tôi tiền nào, tôi tiến bộ, tôi chánh niệm, tôi trí tuệ. Nếu mà người ba là mặt nhiều đó thì không có như vậy nhé.

Người ba là một nhiều họ nghe nhắc một lần. Nỗi nhớ ở đây chỉ có sự khổ chứ không có người bị khổ. Ở đây chỉ có con đường dẫn đến đau khổ chứ không có ai tạo ra đau khổ. Ở đây chỉ có con đường hành thì chỉ có sự hành trì chứ không có ai hành. Kỳ và mai này chỉ có sự đắc chứng chứ không có ai bác chứng. Đây là cái câu thần chú mà bắt buộc phải nhớ nha.

Nhưng mà theo 99,9 phần trăm thì được không có biết người biến điện rồi em nói chuyện người Việt Nam mình có tiếp xúc là thứ là là là ma này mà gặp mình giúp người khác họ nổ cỡ nào đó là cứ gặp tôi là họ nói là đúng lượng câu hỏi tôi học lúc này ra sao, thì hỏi của em lúc này cũng quan nghi lắm, suy nghĩ chuyện này coi như một năm. Bây giờ con...

Câu hỏi tôi học lúc này ra sao thì hỏi.

Em lúc này cũng còn suy nghĩ lắm, suy nghĩ chuyện này coi như một năm. Bây giờ con như là hơn nửa nè, ở những điểm tiến bộ lắm mà nói không. Chồng hội được biết nói tiếng chỗ nào, một khỏe cho nó banh xác luôn. Có nghĩa là tôi phải vội vã, cường giả với vì nếu tiếp tục, tôi đứng mà nó văng lên cây luôn mà tôi không biết một khỏe cái gì.

Bởi vì bây giờ tôi có bị ghi cái câu mà lấy về xăm lên người này. Cái câu để xong rồi. Nếu mà ta có cái để khoe thì ta không còn muốn khoe nữa, nhớ nha. Đây là nếu ta còn, nếu ta có cái đáng để khoe cái đó thì chắc không có muốn khoe nữa. Mà khi ta muốn, khi ta còn có cái lòng muốn khoe, người ta không có cái gì đáng để khoe.

Cái câu này là quý vị phải xăm chưa đúng người rồi viết vô cái giấy mà rề hút thuốc xong mấy giò với lại nuốt. Bây giờ đây là bữa ở đâu? Đậu Phậu nhé. Đây là cái câu, một cái mùa rất là linh để hỗ trợ cho tất cả những người đang theo đuổi pháp học phát hành đều phải thuộc lòng nữa câu này.

Rồi viên nó còn + đốt ra tro, thời tiết lạnh nên uống mỗi ngày 1 ngày 3 lần uống chị nào mà nó hết cái, cái, cái bật khoe đó nha. Một là cứ nhớ cái này: khi mà ta có cái đáng để khoe thì ta lại không còn muốn khoe nữa. Mà kêu tao còn muốn khoe thì tao không có cái gì để đánh khỏe nha ra.

Bây giờ xong rồi. Bây giờ đủ giờ nhất nay trực tiếp. Chúc em một ngày vui vẻ.

[âm nhạc]

Ông chủ nhà chơi nhưng guitar, chủ nhà chơi à.

[âm nhạc]

Em đang phụ nhân vật cho dù.

[âm nhạc]

Sao ý.

[âm nhạc]